

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Z. S.

zastoupený advokátem Mgr. Tomáš Císař,
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č. j. MV-72048-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2018, č.j. MV-72048-4/SO-2017, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 11. 2016, č.j. OAM-8174/34/DP-2015, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o odvolání žalobkyně podaném proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 14. 11. 2016, č.j. OAM-8174/34/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu a to zejména ve vztahu ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ust. § 2 odst. 3, 4 správního řádu.
3. Po věcné stránce se žalobkyně především domnívá, že správní orgán porušil své povinnosti odvolacího orgánu, kdy nedostatečně vypořádal odvolací námitky a zamítl podané odvolání, aniž by přezkoumatelně zdůvodnil, proč považuje námitky žalobkyně za vyvrácené. Správní orgán potvrzuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když uzavírá, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Správní orgán odvolací má v souladu se závěry prvoinstančního orgánu za to, že není prokázáno, že by účastník řízení na území studoval. S tímto závěrem nelze souhlasit, respektive není opřen o náležitě zjištěný stav věci. Správní orgán se domníval, že žalobkyně nestuduje na škole, která vydala potvrzení, a proto požádal o nové potvrzení. Žalobkyně doložila doklady, které potvrzují úhradu školného za semestr jarní v roce 2015, přičemž bylo ze strany školy sděleno, že má od 22. 5. 2015 přerušeno studium. Žalobkyně opakuje, že 30. 4. 2015 se jí narodil syn M. S., proto také bylo studium přerušeno, když nemožnost řádně a následně dále studovat byla zapříčiněna těhotenstvím a následným narozením potomka. Žalobkyně na území prokazatelně studuje a doklady založené žalobkyní řízení nelze rozporovat, pouze studium přerušila, ze zcela zjevných a pochopitelných důvodů, kterými jsou těhotenství a následné narození potomka. Žalobkyně tedy neobchází zákon, nesnaží se pouze prodlužovat svůj pobyt na území a hodlá dále studovat, což však s čerstvě narozeným potomkem nebylo možné. Má za to, že důvod přerušení studia musel být správnímu orgánu zjevný, když sám uvádí informaci o synu žalobkyně řízení, tedy namítá, že odůvodnění správního rozhodnutí je nutno označit za nepřezkoumatelné.

4. Žalobkyně k výše uvedenému doplňuje, že měla vážné důvody pro přerušení studia. Stejně tak samotná skutečnost, že žalobkyně řízení na nějakou dobu přerušila studium, neznamená, že neplní účel pobytu, respektive že tuto skutečnost by nebylo možné ověřit údaje uvedené v žádosti. Žalobkyně řízení po přechodnou dobu přerušila své studium, přičemž důvodem bylo narození potomka. Při komparaci s dobou pobytu na území to bylo na krátkou dobu. Žalobkyně poukazuje v tomto ohledu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 80/2011 - 69 a dále rozhodnutí téhož soudu pod č. j. 3 As 15/2012 -29. NSS v těchto rozhodnutích dovodil, že samotný pobyt mimo území nemůže bez dalšího založit překážku pobytu na území, zejména pak

v tom ohledu, zda je účel pobytu naplňován. Je třeba v každém individuálním případě zkoumat konkrétní okolnosti. Tyto závěry je samozřejmě možné vztáhnout i na přerušení studia, kdy NSS setrvale judikuje, že cizinec plní účel pobytu, pokud tento účel pobytu plní, alespoň po převážnou dobu. Navíc je nutno zmínit, že NSS tento fakt nevztahuje čistě na časové období, ale zejména na to, zda je vykonáván právě účel pobytu, bez ohledu na to, zda je tato činnost vykonávána konkrétně dlouhou dobu, ale zda cizinec daný druh pobytu naplňuje. Žalobkyně je přesvědčena, že svůj účel pobytu řádně plnila. Žalobkyně řízení měla potvrzení o studiu a studovala po dobu povoleného pobytu a převážnou část doby, po kterou bylo vedeno řízení o prodloužení povolení k pobytu. Žalobkyně následně otěhotněla, tedy na přechodnou dobu se studiu věnovat nemohla, což však nic nemění na tom, že účel pobytu plnila po převážnou dobu. Správní orgán tedy vydal rozhodnutí, které nerespektuje skutečný stav věci, nijak se nezabýval proporcionalitou svého rozhodnutí.

5. Závěrem žalobkyně konstatuje, že dle jejího názoru je rozhodnutí ve věci nezákonným i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky daného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Hlavní intence jsou pak nastaveny ust. § 174a zákona. Správní orgán se vůbec nezabýval posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí, přitom i správní řád se vyjadřuje v tom smyslu, že při rozhodování je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). S ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí je žalobkyně přesvědčena, že správní orgán buď to vůbec nevzal v úvahu jeho skutečné vazby na území České republiky, nebo jednoduše tyto posoudil naprosto v rozporu se zákonem. Správní orgán vychází z toho, že za dobu pobytu nemohly být přetrhány vazby k domovské zemi, avšak nijak neposuzuje zázemí žalobkyně na území ČR. Je nutno poukázat především na stále probíhající studium žalobkyně. Žalobkyně dále pobývá na území společně se svými dvěma nezletilými potomky a partnerem. Správní orgán především v tomto ohledu neprovedl žádné relevantní dokazování, když v podstatě odmítl možnost nepřiměřeného zásahu do života žalobkyně, s tím, že tato nepředložila doklad o studiu. Jak již bylo výše uvedeno, tak studium je pouze přerušeno s ohledem na narození potomka. To je jistě pochopitelný důvod, kdy žalobkyně ve studiu hodlá pokračovat, jakmile k tomu bude mít příležitost. Pokud správní orgán v daném případě vyloučil nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, nelze než označit takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné a to pro nedostatek důvodů, čímž se napadené rozhodnutí dostává do rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a dále uvedl, že žalobkyně v zastoupení uvádí shodné námítky, které uvedla v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2016, resp. v jeho doplnění ze dne 23. 5. 2017, a kterými se žalovaný již zabýval, a proto v dané záležitosti odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

8. Žalovaný dále podotýká, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. Komise konstatuje, že správní orgán I. stupně vycházel z podkladů ve spisovém materiálu, na základě kterých posuzoval přiměřenost negativního rozhodnutí, a to jak ve vztahu k rodinnému životu (na území se nachází druh a dítě žalobkyně), tak i ve vztahu k jiným aspektům soukromí žalobkyně. Žalobkyně především zjevně neplní po dlouhou dobu účel pobytu a neprodloužení tak nebude znamenat zásah do jejího studia. Komise dodává, že nezletilé děti i druh žalobkyně mají na území povolen pobyt, žalobkyně by tudíž měla svou pobytovou situaci řešit jiným způsobem, resp. jiným vhodným pobytovým oprávněním (dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny), ne setrvávat na účelu, který dlouhodobě neplní, byť pro to má vážné důvody. Komise dále uvádí, že zmocněný zástupce neuvedl důvody, se kterými by se žalovaný nevypořádal. Zmocněný zástupce předkládá tvrzení, aniž by je podložil důkazy nebo jinými podklady, žalobkyně reálně nestudovala, z důvodu narození dítěte přerušila studium, není tedy studentkou a formálně ani materiálně účel pobytu neplní. Zmocněný zástupce nenamítá, že by se na tomto skutkovém stavu něco změnilo, pouze uvedl, že má žalobkyně přerušené studium z důvodu narození potomka.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
10. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ačkoli byli poučeni o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
11. Dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
12. Dle ust. § 44a odst. 3 věta první zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon“), *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
13. Dle ust. § 44a odst. 6 písm. a) zákona, *k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území vydaného podle § 42d je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) a e).*
14. Dle ust. § 31 odst. 1 písm. b) zákona, *je žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Dle ust. § 35 odst. 3 zákona, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
16. Dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*
17. Dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Dle ust. § 46 odst. 3 zákona, *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a b), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1.*
19. Dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
20. Soud má za to, že ze shora uvedených ustanovení, podle kterých prvostupňový orgán rozhodoval, vyplývá, že při rozhodování o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia mohou nastat kromě jiného v podstatě čtyři základní situace:
 - 1) Žadatel nedoloží požadované doklady ohledně účelu pobytu tj. ohledně studia dle ust. § 44a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona, které je následované zastavením řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. Přiměřenost se zde nezkoumá.
 - 2) Žadatel sice doklady o studiu doloží, v průběhu řízení se však prokáže, že fakticky nestuduje a tedy, že neplní účel pobytu, což je důvodem pro zrušení platnosti víz dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona a tedy pro neprodloužení povolení dle ust. § 35 odst. 3 zákona. Přiměřenost se zde nezkoumá.
 - 3) Žadatel přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza (např. zdravotní pojištění), za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza dle ust. § 37 odst. 2 písm. b), což je důvodem pro neprodloužení povolení dle ust. § 35 odst. 3 zákona.
 - 4) Nepodaří se osvědčit údaje uvedené v žádosti ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona, povolení k pobytu se neudělí a přiměřenost se nezkoumá.
21. Soud upozorňuje na to, že odkaz na ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona, co se týče řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, se nachází v ust. § 46 odst. 5, na které však ust. § 44a odst. 3 zákona neodkazuje. Ust. § 46 odst. 3 a 6 zákona, na které odkazuje ust. § 44a odst. 3 zákona, se týkají dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu a za účelem podnikání. Soud má tedy za to, že toto ustanovení nemohlo být v řízení o prodloužení platnosti vůbec aplikováno.

22. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí kromě popisu toho, co vyplývá ze spisového materiálu (část I. odůvodnění rozhodnutí), co je obsahem odvolání (část II. rozhodnutí), v části III. týkající se posouzení odvolání, uvedl v úvodu znění zákonné úpravy. Dále k samotnému odůvodnění rozhodnutí opět zopakoval, co vyplývá ze spisového materiálu, resp. k čemu všemu byla účastnice vyzvána, když správní orgán pojal podezření, že účastnice přestala splňovat účel pobytu. Co se týče jeho úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů, uvádí pouze jeden odstavec, který zní:
23. „Komise dále konstatuje, že podmínkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jakožto i jeho prodloužení, je to, že účastník řízení prokáže splnění podmínek požadovaných zákonem. To se však v případě účastnice nestalo. Správní orgán I. stupně tak na základě uvedeného zcela správně přistoupil k zamítnutí předmětné žádosti s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. Právě uvedený postup je podle názoru Komise v souladu se zákonem.
24. Komise dále konstatuje, že řízení zahajované na návrh, resp. žádost, je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Na účastnici řízení proto bylo, aby správnímu orgánu I. stupně poskytla veškeré informace, které považovala za důležité. Obdobný názor je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 12/2015-38 ze dne 12. 3. 2015 ve věci neudělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, v němž je uvedeno: „řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“
25. Dle názoru Komise správní orgán I. stupně rovněž dostatečným způsobem zvážil a posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení a učinil tak na základě dostatečně zjištěného stavu věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Komise souhlasí s jeho závěrem, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené. Ani účastnice řízení neuvedla v průběhu řízení žádné konkrétní skutečnosti, které by jednoznačně svědčily o opaku. Komise dále podotýká, že kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. Komise konstatuje, že správní orgán I. stupně vycházel z podkladů ve spisovém materiálu, na základě kterých posuzoval přiměřenost negativního rozhodnutí, a to jak ve vztahu k rodinnému životu (na území se nachází druh a dítě účastnice řízení), tak i ve vztahu k jiným aspektům soukromí účastnice řízení. Komise uvádí, že v současné době je situace obdobná, ale účastnice řízení především zjevně neplní po dlouhou dobu účel pobytu a neprodloužení tak nebude znamenat zásah do jejího studia. Komise dodává, že nezletilé děti i druh účastnice řízení mají na území povolen pobyt, účastnice řízení by tudíž měla svou pobytovou situaci řešit jiným způsobem, resp. jiným vhodným pobytovým oprávněním (dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny), ne setrvávat na účelu, který dlouhodobě neplní, byť pro to má vážné důvody.
26. Komise dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a zákonem č. 326/1999 Sb., a dále Komise v

průběhu správního řízení I. stupně neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Komise má za to, že správní orgán I. stupně řádně odůvodnil výrok napadeného rozhodnutí. Komise dále konstatuje, že stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a že byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti účastnice řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia podle § 44a odst. 3 a 6 písm. a) ve spojení s § 35 odst. 2 a 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť se po vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

27. *S ohledem na výše uvedené Komise dospěla k závěru, že ze strany správního orgánu I. stupně nedošlo k žádnému pochybení a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, z toho důvodu rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.“*
28. *Správní orgán prvního stupně, poté, co v rozhodnutí popsal, jak bylo v řízení postupováno a jaké skutečnosti vzal v úvahu při hodnocení přiměřenosti zamítavého rozhodnutí (pobyt na území od 2013, povolení k dlouhodobému pobytu do roku 2018 jejího druhá – otce jejího dítěte, jehož jménem bylo rovněž zažádáno o vydání povolení k dlouhodobému pobytu), své úvahy v rozhodnutí odůvodnil následovně:*
29. *„Účelem pobytu na území žadatelky je však studium, a proto se správní orgán zbýval otázkou, zda neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého života žadatelky, a to v přímé souvislosti s plněním tohoto účelu. Správní orgán musí konstatovat, že je toho názoru, že nepovažuje za nepřiměřené zamítnutí žádosti žadatelky s ohledem na skutečnost, že žadatelka v průběhu řízení nepředložila nové rozhodnutí o studiu, přestože si tohoto nedostatku ve své žádosti byla vědoma, a tímto rozhodnutím nebude znemožněno pokračování či dokončení studia. Nepředložení požadovaného dokladu a neplnění účelu ode dne 23. 5. 2015 lze pokládat za dostatečně závažný důvod, pro který by jí neměla být prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky.*
30. *S ohledem na výše uvedené má správní orgán za to, že v řízení byla prokázána existence skutečností, které naplňují podmínku pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve smyslu ust. § 44a odst. 3 a 6 písm. a) ve spojení s ust. § 35 odst. 2 a 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a).*
Vzhledem k zjištěnému správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení.“
31. *Soud má za to, že ze shora uvedených částí odůvodnění obou rozhodnutí není vůbec jasné, na jakém základě vlastně prvostupňový orgán rozhodl s tím, že žalovaný toto rozhodnutí bez dalšího potvrdil. Rovněž zde není uvedené, jaký je zjištěný stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, popř. jakou skutečnost nešlo ověřit nebo jakou podmínku pro udělení víza přestala žalobkyně splňovat.*
32. *Soud má za to, že se jedná o čtyři různé zákonné hypotézy a z rozhodnutí by tak mělo být patrné, kterou žalobkyně naplnila, a co tedy bylo důvodem pro zamítnutí žádosti a neprodloužení povolení k pobytu.*
33. *V odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že správní orgán pojal podezření o tom, že neplní účel pobytu, ve výroku je však uvedené, že důvodem pro zamítnutí žádosti je, že se po vyhodnocení dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, což je důvod uvedený*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona, aniž by bylo v odůvodnění uvedeno, jakou skutečnost se nepodařilo ověřit. Při zamítnutí žádosti dle ust. § 56 zákona však správní orgán nemusí zkoumat přiměřenost tohoto rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona. Nehledě na to, že toto ustanovení nemohlo být vůbec použito (viz bod 21. rozsudku). Dále je ve výroku uvedené, že bylo postupováno i dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona, tj. že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, aniž by bylo v odůvodnění doslovně uvedeno, jakou podmínku přestala žalobkyně splňovat. Ve výrokové části se rovněž uvádí § 35 odst. 2 zákona, což by znamenalo, že žalobkyně nedoložila některou z náležitostí uvedenou v ust. § 31 odst. 1 zákona. Tato skutečnost by však byla důvodem pro zastavení řízení dle ust. 66 odst. 1 písm. c) s. ř. nikoliv pro zamítnutí žádosti a přiměřenost se zde nezkoumá. V řízení přiměřenost zkoumána byla.

34. Soud má za to, že postup žalovaného a prvostupňového orgánu spočívající v tom, že uvedou všechna ustanovení, pod které by tato situace mohla eventuálně spadat, nelze považovat za přezkoumatelný. Soud má proto za to, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V odůvodnění jak prvostupňového rozhodnutí tak rozhodnutí žalovaného chybí úvaha správního orgánu o tom, jak vyhodnotil stav věci, o kterém zřejmě není sporu – žalobkyně studium přerušila z důvodu těhotenství a porodu a péče o dítě, resp. jaká hypotéza kterého ustanovení byla naplněná.
35. Z obou rozhodnutí není zřejmé, zda správní orgán dospěl k závěru, že žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza (a jakou) dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona, nebo má správní orgán za to, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti (jaké) dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona, nebo zda správní orgán dospěl k názoru, že žalobkyně nedoložila doklad dle ust. § 35 odst. 2 zákona, nebo že žalobkyně přestala plnit účel pobytu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 35 odst. 3 zákona. Bude na žalovaném, resp. prvostupňovém orgánu aby rozhodl, pod jaké ustanovení situace žalobkyně nastala v řízení spadá. Podle toho bude následovat uvedení tohoto ustanovení zákona, ze kterého vyplne, zda je nutné zkoumat přiměřenost takového rozhodnutí, resp. dopad do soukromého a rodinného života či nikoliv. Pokud ano, žalovaný resp. prvostupňový orgán opětovně posoudí dopad tohoto rozhodnutí na soukromý a hlavně rodinný život žalobkyně.
36. Soud již nepřezkoumával další námitky žalobkyně, jelikož takový postoup shledal s ohledem na shora uvedené bezpředmětným.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. S ohledem na shora uvedené městský soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil, a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovaný i správní orgán nižšího stupně bude v dalším řízení v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
38. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla žalobkyně ve věci plný úspěch, náleží jí náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobkyně plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále částku 4 000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.